

Het meeuwenlied

*Ze stoten een gekrijs uit,
het klinkt als een hels kabaal
en tegelijk als muziek.*

*De melodie is alleen voor hen herkenbaar,
ze zingen samen het meeuwenlied.*

Bevat fragmenten uit Joe Dassins 'Et si tu n'existais pas'

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Nore Delahoutre
Het meeuwenlied

© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio (Amber Brepoels)

met elementen van Larek/Shutterstock, Modulo18/Shutterstock,

Robert Plociennik/Shutterstock, Oleg7799/Shutterstock

Trefw.: coming of age, liefde, angst, onzekerheid, theater, universiteit, zelfbeeld
NUR 340, 285

ISBN 978 90 448 6154 9

D/2026/4124/079

Alle rechten voorbehouden

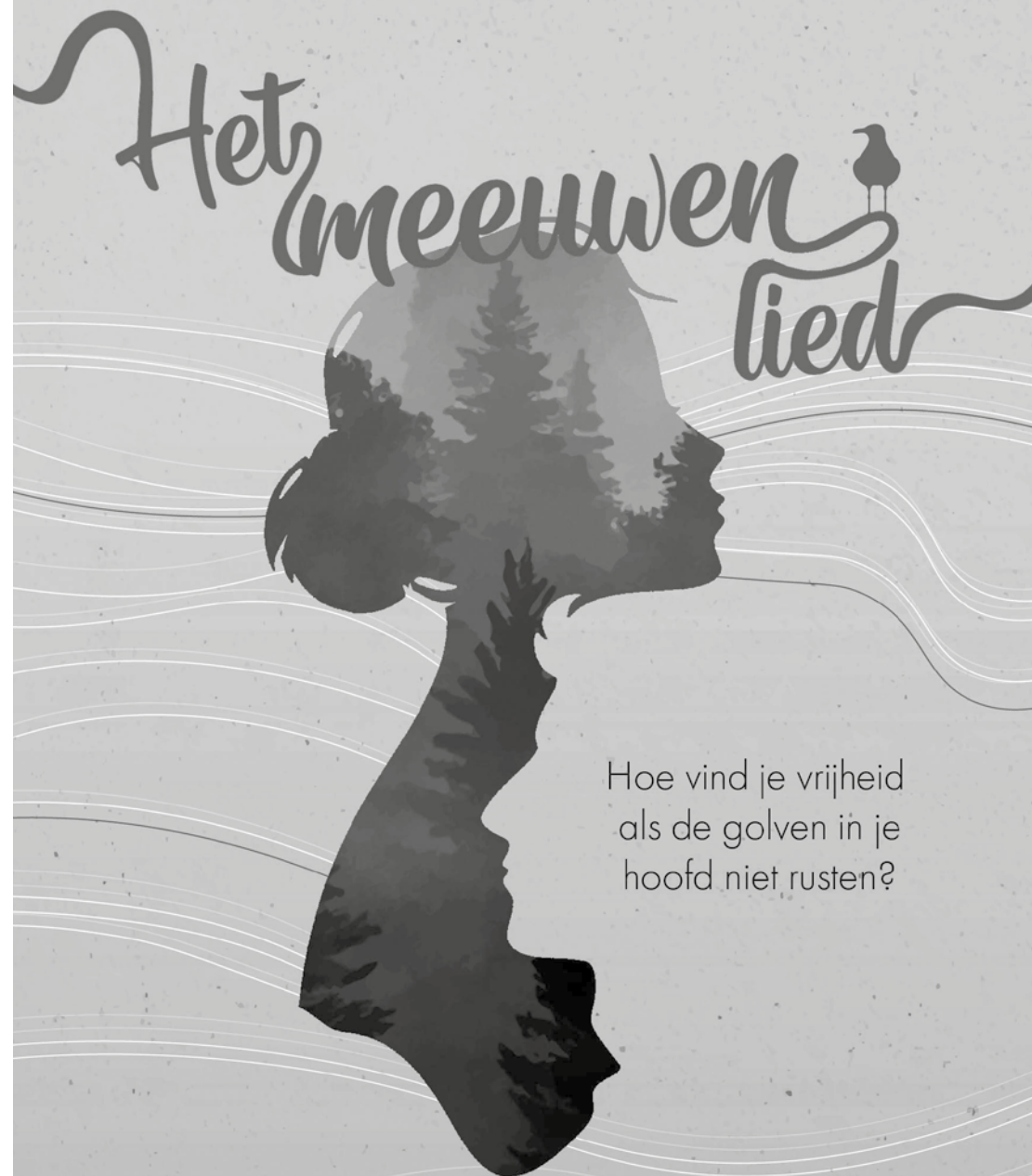
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.noreschrijft.be

@noreschrijft op Instagram

NORE DELAHOUTRE

Hoe vind je vrijheid
als de golven in je
hoofd niet rusten?

Ontdek de playlist van *Het meeuwenlied*

1

Het meisje hield zich half verscholen achter haar moeder en bespiedde zo stiekem de wereld.

De gele glijbaan, die net naast de zandbak lag, was deels bedekt met bladeren. Deze kwamen van de bomen erachter, die het gevecht om hun kruin verloren hadden door de hevige wind die erdoor blies. Enkele meters verderop bevond zich een grasheuvel met in het midden een tunnel die leek op een groot, pikzwart gat. Je kon onmogelijk zien hoe diep de tunnel reikte, of je er überhaupt uit kon ontsnappen als je er eenmaal in zat. Vlak ervoor lag een veld vol madeliefjes. Het deed het meisje denken aan de tuin van haar grootouders. Ze keek er gefascineerd naar.

Haar moeder hield haar hand stevig in de hare en trok het meisje wat ongeduldig met zich mee. 'Wandel alsjeblieft door, schat. We zijn al laat.'

De hakken van haar moeder maakten een ritmisch geluid bij iedere pas, alsof ze de maat aangaven waarin ze hoorden te stappen.

Ze traden binnen in een imposant gebouw. De gang leek wel kilo-

meterslang. Aan de wand hingen kapstokken met jassen in alle kleuren van de regenboog. Erboven hingen verschillende afbeeldingen: een strandbal, een zeester, een raket ...

Enkele grotere kinderen liepen voorbij en staarden hen aan. Het meisje sloeg verlegen haar ogen neer. Ze wenste dat ze ergens helemaal anders was dan in dit grote, onbekende gebouw.

Helemaal op het einde van de gang hield haar moeder halt. Vanachter een bruine deur kwam het gedempte geluid van een massa joe-lende kinderstemmen hun tegemoet. Het klonk alsof ze met honderden waren. Het meisje voelde zich diep vanbinnen ineenkrimpen.

Haar moeder klopte tweemaal. Het weergalmde luid in de gang. De deur ging open en het gebabbel overspoelde hen, alsof iemand de volumeknop van een radio plotseling op het maximum had gezet.

Voor hen stond een vrouw met een stralende glimlach. Ze ging op haar hurken voor het meisje zitten en strekte haar hand uit. 'Hallo! Jij bent vast Meredith?'

Het meisje reageerde niet en verstopte haar arm achter haar rug. Vorige week lachte de dokter eerst ook zo vriendelijk, maar toen gaf hij haar een pijnlijke prik.

'Sorry dat we wat later zijn,' verontschuldigde haar moeder zich.

'Geen probleem. We waren nog maar net begonnen.' De vrouw bracht haar gezicht tot vlak bij dat van het meisje. 'Welkom in ons klasje, Meredith. Je ziet er een flinke meid uit! Ik ben juf Helena. Hang je jasje maar bij Anna de aardbei.'

Haar moeder hielp haar om de lichtblauwe jas met witte strepen

uit te trekken en hing hem bij de afbeelding van een aardbei met een vrolijk gezicht.

Het meisje loerde stiekem langs de juf het lokaal in. Een heleboel kinderen zaten in een kring rond een oranje tapijt. Hun gekwebbel klonk zo hard dat het meisje de neiging moest onderdrukken om haar handen op haar oren te leggen.

'Kom je met me mee, Meredith?' vroeg de juf.

Bezorgd wierp het meisje een blik richting haar moeder.

'U mag gerust even meekomen tot binnen, hoor,' stelde de juf voor. 'Zo'n allereerste schooldag is altijd een beetje eng.'

Het meisje aarzelde. Het liefst was ze meteen terug naar huis gegaan. Maar haar moeder trok haar kordaat de klas in.

In het lokaal waren de muren van onderen tot boven bedekt met tekeningen vol gekrabbel. Een draad met kleurrijke papieren vlinders hing gespannen over het midden van de ruimte. De tafels achteraan lagen vol met kleurpotloden, verfkwasten en papier. Tegen de muur stonden felgele bakken met speelgoed. Uit een ervan bengelden de voeten van een pop.

Ze kwamen bij de kring met kinderen. Vijftien paar ogen observeerden het meisje aandachtig. Sommigen lachten vriendelijk naar haar, terwijl anderen haar met enige argwaan bekeken.

'Naast Cyril is nog een plaatsje.' De juf wees naar de zijkant.

Bedeest bleef het meisje staan.

'Kom, schat.' Haar moeder nam haar hand opnieuw vast.

Het meisje liep voorzichtig mee naar een jongetje dat een trui

droeg met een afbeelding van een groene dinosaurus.

‘Ik kom je vanmiddag weer ophalen. En nu goed luisteren naar de juf. Tot straks, schat.’

Een plotse angst overviel het meisje. Ze klampte haar moeder vast bij de mouw van haar jas.

‘Niet doen, schat. Mama komt over enkele uurtjes terug. Je gaat leuke dingen doen met de juf en alle vriendjes.’ Haar moeder gaf haar een zoen op haar wang en nam afscheid van de juf. Bij de deur draaide ze zich nog even om en zwaaide met een brede glimlach op haar gezicht.

Het meisje wuifde zwakjes terug. Ze keek toe hoe haar moeder opgeslokt werd door de lange gang.

‘Kijk eens aan, we hebben er een nieuw vriendinnetje bij. Dit is Meredith! Zullen we ons dansje eens tonen?’ Juf Helena zette de radio aan en een vrolijk lied schalde door het lokaal.

De kinderen sprongen overeind en begonnen wild door elkaar te bewegen.

Het meisje zat als versteend op de bank. Onafgebroken bleef ze staren naar een punt ergens op het oranje tapijt.

Volgens haar zus Herlinde was het onmogelijk dat ze zich die eerste schooldag nog zo goed kon herinneren.

Een kind van amper drie jaar onthoudt dat toch niet? Waarschijnlijk heb je het grotendeels zelf ingekleurd met je verbeelding. Er bestaat niemand die dat nog zo goed weet!

Maar Meredith bleef er rotsvast van overtuigd dat wat ze zich nog voor de geest kon halen, ook echt gebeurd was. Sommige gebeurtenissen nestelden zich voor altijd in haar geheugen, zeker als ze emotioneel beladen waren. Ze vergeleek haar hoofd weleens met een kast vol filmpjes, die op de meest onverwachte momenten in haar gedachten werden afgespeeld. Het ene filmpje vervulde haar met warmte, het andere liet haar juist ongemakkelijk achter. Het was een lastige eigenschap: herinneringen die beter vergeten konden worden, plakten vaak het hardnekkigst.

Toen Meredith de grote aula van de universiteit binnenliep, borrelde de herinnering aan haar allereerste schooldag zestien jaar geleden levendig in haar op. De lange rijen banken, die van achteren naar voren steeds lager liepen, deden haar denken aan een bioscoopzaal. Naast het witte projectiescherm helemaal vooraan stond een leraar met een microfoon erop.

Terwijl ze voorzichtig de trappen afdaalde, speurde ze de stampvolle ruimte rond op zoek naar een vrije plek. De achterste rijen waren allemaal volzet. Een mollige jongen vertelde met drukke handgebaren iets aan de studenten naast hem.

Meredith ving de diepe basklank van zijn stem op en spitsde haar oren. Ze onderscheidde echter niets meer dan zinsdelen waar ze geen geheel van kon maken: ‘... weten nergens van ... veel te zwak ... lelijke smoel ... zo’n mietje ...’ Blijkbaar was het hilarisch, want iedereen barstte plots in luid gelach uit.

Meredith daalde nog wat verder af en liep voorbij een student

met dreadlocks, die onderuitgezakt in zijn stoel zat. Zijn benen lagen languit op de rugleuning voor hem en met een verveelde uitdrukking op zijn gezicht scrolde hij onafgebroken op zijn telefoon.

De meisjes naast hem leken allemaal gefascineerd door het blonde haar van een van hen. Ze wezen ernaar en sommigen pakten even een lok vast tussen hun vingers. Het blonde meisje zelf zat constant te giechelen. Ze gaven de indruk allemaal goede vriendinnen te zijn.

De moed zakte Meredith in de schoenen toen het opnieuw tot haar doordrong dat ze hier helemaal niemand kende. Deze uitgelaten groep studenten, met hun vele stemmen die luid weergalmden in de aula, waren wildvreemden voor haar. Op dit moment leek ze meer dan ooit dat angstige meisje van vroeger op haar allereerste schooldag.

Verbeelde ze het zich nu of keek iedereen naar haar? Wat ging er door hun hoofden heen? Vonden ze haar raar? Meredith ademde diep in en probeerde zichzelf wat moed in te spreken.

Komaan, je bent nu volwassen. Wees eens een beetje dapper ...

Na enige zoektocht ontdekte ze op de tweede rij een lege plek. Naast de vrije stoel zat een meisje met een paardenstaart en lange, zilveren oorbellen geduldig te wachten tot de les begon.

‘Is deze nog vrij?’ vroeg Meredith. Haar stemgeluid werd vrij-

wel meteen opgeslokt door het rumoer om hen heen.

‘Sorry?’ Het meisje fronste haar wenkbrauwen.

‘Is deze plaats nog vrij?’ herhaalde Meredith nu iets luider.

‘O! Zeker hoor.’ Het meisje wierp haar een vriendelijke glimlach toe en verschoof haar tas wat.

Opgelucht ging Meredith naast haar zitten op de harde stoel. Ze deed het klaptafeltje naar beneden en legde er een notitieblok, een etui en een loodzwaar studieboek op. De vrouw op de omslag keek haar met een intense blik aan. Haar hoofd werd omringd door allemaal kleurrijke radertjes. Boven de afbeelding stond in witte letters *Algemene psychologie: Eerste bachelor*.

Plotseling klopte er iemand hard op de lessenaar vooraan de aula. De man voldeed niet aan het beeld dat Meredith had van universiteitsprofessoren: streng, minstens vijftig jaar oud en met kleurloze, saaie kleren. Deze niet-onknappe man met een volumineus zwart kapsel zag er nog vrij jong uit en droeg een moderne trui in felblauwe tinten.

‘Dames en heren. Mag ik jullie even tot wat stilte aanmanen?’ De professor liet zijn blik over de volledige aula gaan. Het lachende gejoel van de studenten verstomde tot opgewonden gefluister.

‘Welkom bij het vak algemene psychologie dat ik jullie dit jaar zal doceren. Ik ben professor Vincent Fiorens. Als de technologie in deze aula nu naar behoren werkt, zien jullie achter mij een overzicht van alle hoofdstukken.’

Op het witte scherm verscheen een lange rij titels.

‘De slides van de powerpointpresentaties zijn beschikbaar via de website van de universiteit, alsook de audiobestanden. Jullie hoeven dus niets zelf op te nemen.’

Het gefluister zwol weer aan tot gebabbel. Achter zich hoorde Meredith enkele studenten juichen.

Professor Fiorens klopte opnieuw op de lessenaar. ‘Ik zou het op prijs stellen als jullie stil zijn tijdens het college. De pauzes dienen voor het bespreken van jullie bedenkingen over de leerstof en al jullie ongetwijfeld zeer spannende uitgaansverhalen.’

Gelach weerklonk in de aula.

‘Mijn e-mailadres vind je terug op de website bij het overzicht van alle professoren. Hou er wel rekening mee dat het soms even kan duren voor je een antwoord van me krijgt. Je kunt me ook steeds na het college aanspreken als er iets niet duidelijk is. Ik stel voor dat we starten met een korte uitleg van de hoofdstukken die aan bod zullen komen.’ Professor Fiorens draaide zijn hoofd naar het scherm. ‘Jullie zullen merken dat er enkele zijn die je met net iets meer aandacht dan gewoonlijk moet studeren. Het is van belang dat je de leerstof ook écht begrijpt en beheerst, en dus niet zomaar vanbuiten leert om vervolgens de papegaai uit te hangen op het examen.’

Meredith scheurde een blad uit haar notitieblok, nam een pen en zette zich schrap. Ze zou haar uiterste best doen. Falen was geen optie.

De nazomer hing nog volop in de lucht. Meredith ritste haar jas een stukje open en kneep haar ogen tot spleetjes tegen de felle zon. De vele auto's vlogen haar onophoudelijk voorbij. Haar fiets rammelde luid toen ze een hoge stoeprand af reed. Ze passeerde enkele appartementsblokken die zo hoog waren dat ze spontaan hoogtevrees kreeg bij het zien van de terrassen op de hoogste verdieping. Achter een van de balustrades weerklonk vrolijk kindergescher. Meredith observeerde de appartementen aandachtig, maar kon niet ontdekken waar het vandaan kwam.

Ze liet de drukke hoofdweg achter zich en sloeg een smallere zijstraat in. Helemaal rechts stond een aantal statige herenhuisen. Haar studentenkamer bevond zich ook in zo'n gebouw, al was het wel heel wat minder chic dan deze gerenoveerde woningen.

Ze had het liefst samen met Clara – al jaren haar beste vriendin – in een studentenhuus gewoond. Clara wilde dokter worden en studeerde net als Meredith in Nerendaal. Vorig jaar droomden de twee volop van hun eigen ‘vriendinnenstekje’. Helaas sneuvelde dat idee al snel; de campus van geneeskunde lag namelijk vrij ver van het gebouw waar de lessen van Meredith plaatsvonden. Enig speurwerk op het internet naar studentenkamers tussen de twee campussen leverde maar weinig resultaten op. En de kamers die er wél waren, waren te duur of werden al verhuurd.

Uiteindelijk vonden ze allebei een betaalbaar verblijf op slechts enkele straten van hun eigen campus. Meredith vond

het spannend, maar tegelijk ook beangstigend om voor het eerst een hele week van huis weg te zijn. Het voelde alsof ze helemaal op haar eentje ging wonen, weggetrokken uit het warme nest van haar ouders.

Godzijdank was Clara wel nog in de buurt. De twee hadden vanmiddag na de eerste collegedag afgesproken om samen in de stad wat te drinken. Meredith keek ernaar uit het vertrouwde gezicht van haar hartsvriendin terug te zien.

Ze had geen idee hoe laat het ondertussen was. Professor Fiorens had zijn college rond drie uur beëindigd. Ze kregen die dag al bijzonder veel informatie van hem: afspraken voor het mondelinge examen in januari, tips over hoe ze de leerstof het beste konden studeren, een compleet overzicht van alle hoofdstukken en dan ook nog eens anderhalf uur hoorcollege over het eerste cursusonderdeel.

Meredith kreeg nog nooit zo'n uitgebreide uitleg over de betekenis van psychologie en de relatie tussen lichaam en geest. Het was opmerkelijk hoe het ene het andere beïnvloedde en hoe ze samen een geheel vormden.

Ze voelde zich wat rustiger nu ze de eerste dag achter de rug had. De hele zomer had ze zich angstige voorstellingen gemaakt van zichzelf op de universiteit in de grote aula met een massa studenten en strenge professoren. Er waren dagen dat ze haar toekomst in het hoger onderwijs als rooskleurig beschouwde en

zichzelf zag uitblinken te midden van de vele anderen. Maar er volgden ook veel momenten dat de onzekerheid over al dat nieuwe haar te veel werd. In haar gedachten zag ze zichzelf dan moederziel alleen zitten in de aula, met om zich heen allemaal studenten die haar spottend aanwezen en vooraan een professor die een voor haar onbegrijpelijke uitleg gaf.

Meredith duwde een stukje harder op de trappers en haar fiets schoot pijlsnel vooruit. Haar hart klopte snel en de wind blies haar haren alle kanten op. Fietsen ontspande haar altijd. Maar nu ze tegen de tijd in het centrum bij Clara moest raken, ervaarde ze de rit als een uitdagende opdracht. In haar verbeelding speelde er zich spannende muziek af en stonden er langs de kant van de weg veel supporters.

Go! Je kunt het, Meredith!

Op het einde van het smalle zijstraatje draaide ze naar rechts. Nu bevond ze zich weer op een drukker weg. Op het kruispunt moest ze over de rails van een tram heen fietsen. Ze deed haar uiterste best de fiets zo te sturen dat de wielen niet in de sporen terechtkwamen.

Ze hoorde een sportcommentator verslaggeven in haar hoofd: *Uiterste concentratie van Meredith Elewaut om de hindernis op het parcours te ontwijken, wat een topper!*

Toen ze een wegwijzer zag met *Stadsplein* op, juichte ze hardop van opluchting. Enkele voorbijgangers keken haar verbaasd aan. Meredith glimlachte wat ongemakkelijk naar hen.

Dames en heren, we hebben iemand helemaal op kop!

Iets verderop versmalde de brede weg en kwam de winkelstraat in zicht. Omdat het er zo druk was, stapte Meredith van haar fiets om het laatste stuk te voet af te leggen.

Ongelooflijk, Meredith Elewaut heeft de eindmeet al bereikt! We hebben een nieuwe kampioen!

Meredith duwde de sportfantasie weg uit haar hoofd en observeerde de omgeving. Het verbaasde haar dat het op een doordeweekse dag even druk was als in het weekend. De straat liep vol met mensen die allerlei winkelzakken droegen. In de etalages poseerden paspoppen als volleerde modellen met de nieuwste herfstmode.

Vanuit een broodjeszaak prikkelden de vele etensgeuren haar neus. Ze bedacht zich dat ze sinds gisteravond niets meer had gegeten. Vanmorgen had ze geen hap door haar keel gekregen, de zenuwen voor de eerste dag op de universiteit speelden haar parten. Even overwoog ze om naar binnen te gaan en een belegd broodje te kopen. Maar de tijd was te krap, waarschijnlijk stond Clara al vol ongeduld op haar te wachten.

Voorzichtig leidde Meredith haar fiets tussen de groepjes winkelende mensen. Een paar keer moest ze haar uiterste best doen om niet over iemands voet heen te rijden. Toen de bel van een tram luid in de straat weerklonk, sprongen enkele mensen zo snel weg van de sporen dat ze tegen haar aan botsten.

De herfstzon verspreide haar warmte op de terrassen ter-

wijl de gesprekken van de vele mensen luid over het Stadsplein klonken. Meredith staarde er wat geïntimideerd naar en dacht terug aan Vliermeers. Haar rustige thuisdorp was absoluut niet te vergelijken met de grote drukte van een stad als Nerendaal.

Een blik op de klok van de belforttoren maakte haar duidelijk dat ze al zeker twintig minuten te laat was. Haastig zette ze haar fiets in een rek naast een tramhalte en deed er een dubbel fietsslot om.

‘Meredith!’ Boven de vele stemmen uit riep opeens iemand luid haar naam. Clara’s lange blonde haren wapperden achter haar aan terwijl ze op hoge hakken de straat overstak. ‘Ik dacht al dat je onze afspraak vergeten was!’

Ze omhelsden elkaar. Meredith nam de opvallende oorbellen van haar vriendin tussen haar vingers. ‘Deze ken ik niet, zijn ze nieuw?’

‘Gisteren gekocht, een ideale look voor de eerste collegedag.’ Clara voelde even aan de felroze spiralen. ‘Zeg, zullen we naar Hans en Grietje gaan?’

‘Wie? Hans en Grietje?’

Clara barstte opnieuw uit in haar welbekende lach. ‘Ze zijn hier in Nerendaal blijkbaar in de ban van sprookjes. Hans en Grietje is een tearoom waar je van die reusachtige pannenkoeken kunt eten.’

‘Tegen een pannenkoek zeg ik nooit nee.’

‘Dat dacht ik wel! Laten we snel vertrekken voordat alle

plaatsen bezet zijn. Het is een populaire plek, waarschijnlijk zit het al stampvol.'

Ze haakte haar arm in die van Meredith en samen zetten ze koers over het ruime Stadsplein.

Het gebouw zag er sprookjesachtig uit. De roze buitenmuur was grotendeels bedekt met afbeeldingen van snoepgoed. Aan de ramen hingen hemelsblauwe luiken en boven de robuuste houten voordeur kondigde een plaatje de naam van de zaak in zwierige letters aan: HANS EN GRIETJE.

De zware deur kraakte toen ze hem openduwden. Binnen heerste een gezellige drukte, bijna alle tafels waren bezet. Een aroma van versgebakken pannenkoeken kwam hun tegemoet.

'Daar zijn nog twee plaatsen. Snel!' Clara trok Meredith mee richting een tafel in de hoek.

Het was enorm warm in de ruimte. Meredith trok haar jas uit en legde hem over de leuning van de stoel. Voor de ramen hingen gordijnen in roze met witte stippen, dezelfde stof als de tafellakens. Aan de wanden hingen schilderijen die steeds een stukje uit het sprookje vertelden. Dankzij de betoverende pianomuziek op de achtergrond kregen ze een extra speciaal tintje. Enkele hanglampen met lilakleurige kappen verspreidden een zacht geel licht over de tearoom.

'Pannenkoek Grietje lijkt me wel lekker. Wat neem jij?' vroeg Clara.

'O, met rode vruchten, frambozensaus en slagroom,' las Meredith hardop van de kaart. 'Die neem ik, en een warme chocolademelk van witte chocolade.'

'Onze eerste dag als student in Nerendaal hebben we alvast overleefd,' knipoogde Clara nadat ze hun bestelling doorgegeven hadden.

'Ja, zeg dat wel. Die aula is zo gigantisch. Het voelt echt vreemd om met zoveel anderen tegelijk les te hebben.'

'Ik vind het best leuk, zo leer je meteen andere studenten kennen. Wie weet zat ik vandaag al naast enkele toekomstige collega-dokters!' De ogen van Clara straalden bij dat vooruitzicht.

Meredith glimlachte. Clara en zij waren op dat vlak tegengesteld aan elkaar. Meredith was eerder teruggetrokken en keek de kat uit de boom bij het ontmoeten van nieuwe mensen. Clara daarentegen gedroeg zich net heel open en spontaan.

'Enkele medestudenten die hier in Nerendaal wonen, hebben me al veel leuke adresjes gegeven. Wist je dat hier een chocoladebar is? En een restaurant met twintig verschillende soorten pasta? Blijkbaar is er ook een plek waar je kunt proeven van gerechten uit de Libanese keuken,' somde Clara enthousiast op. 'Iris en Anke – naast hen zat ik vanmorgen tijdens het hoorcollege van anatomie – zeiden dat een bezoek aan Het Sprookjeshuis ook zeker een aanrader is.'

'Is dat ook een plek om iets te eten?'

‘Nee, het is een museum met kunst, geïnspireerd op allerlei sprookjes. Je zus Lidewij zal dat vast interessant vinden.’

‘Ja, dat weet ik wel zeker.’ Meredith luisterde aandachtig naar de verhalen van Clara. Het was duidelijk dat haar vriendin vandaag al uitgebreid kennisgemaakt had met enkele van haar studiegenoten. Zelf legde Meredith nog geen contact met de andere studenten psychologie. De aula ervaarde ze voornamelijk als erg druk, waardoor ze de neiging had zich wat afzijdig te houden. Ze hoopte dat dat de komende weken nog veranderde en ze alsnog aansluiting bij haar medestudenten vond.

‘Op de eerste donderdag van oktober is er een studentenfeestje voor de opening van het academisch jaar,’ zei Clara opeens. ‘Er hing een grote flyer aan de ingang van mijn campus. Zullen we gaan?’

Het idee alleen al gaf Meredith een dubbel gevoel. Clara en zij waren de afgelopen jaren een paar keer naar een café geweest, maar echte feestjes hadden ze aan zich voorbij laten gaan. De ouders van haar vriendin waren zeer streng en Meredith hield zelf meer van rust om zich heen.

‘Het wordt geweldig, Meredith!’ Clara glimlachte breeduit. ‘Zo leren we het studentenleven meteen beter kennen!’

Meredith twijfelde. Toch kreeg ze het niet over haar hart om nee te zeggen. Haar vriendin leek zichtbaar opgelucht dat ze door op kamers te gaan onder de controle van haar strenge ouders uit kwam.

Meredith dacht terug aan de woorden van haar vader terwijl ze rondreden in Nerendaal op zoek naar een studentenkamer: *Probeer zo veel mogelijk te genieten van je jaren hier, de studententijd is de mooiste van je leven.*

Hijzelf had in die periode zijn grote liefde leren kennen, tot op de dag van vandaag waren Merediths ouders onafscheidelijk.

‘Oké, laten we ernaartoe gaan,’ zei ze uiteindelijk.

‘Onze jaren hier in Nerendaal worden onvergetelijk. Wie weet welke fantastische avonturen ons allemaal te wachten staan!’ Het gezicht van Clara ademde pure vreugde uit.

Merediths onzekerheid over de nieuwe stad en het studentenleven werd heel even verlicht door het optimisme van Clara. Misschien had haar vriendin wel gelijk en beleefden ze daadwerkelijk de meest memorabele periode van hun leven. Eigenlijk hoefde ze nergens bang voor te zijn, Clara was er toch? Meredith was dankbaar dat ze zo’n goede vriendin had.